

บทที่ 1

บทนำ

1. ภูมิหลัง

รัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติทุกฉบับ มิได้กล่าวถึงการจัดการศึกษาของคณะสงฆ์ไว้เป็นส่วนเฉพาะต่างหากทั้ง ๆ ที่ในสังคมไทยนั้น การบวชเณรและพระเป็นทางเลือกในการแสวงหาโอกาสทางการศึกษาและการได้เข้าทางอาชีพของคนจนในชนบทที่ไม่ได้รับการศึกษาจำนวนมาก (สุภาพร มากแจ้ง. 2543 : 2)

แต่เมื่อพิจารณาบทบาทของวัดในพระพุทธศาสนาต่อการจัดการศึกษานั้น เห็นได้ว่าในอดีตวัดมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการศึกษาให้กับนักบวชและประชาชนทั่วไป ต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น บทบาทดังกล่าวของวัดเริ่มลดลงอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการหลั่งไหลของอารยธรรมตะวันตก และระบบการศึกษาสมัยใหม่เริ่มเข้ามามีบทบาทในสังคมไทยมากขึ้น ดังจะเห็นได้จาก ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งครองราชย์ในระหว่าง พุทธศักราช 2411 ถึง 2453 ได้มีการปฏิรูปการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ สังคมและระบบการศึกษาของประเทศอย่างมากมาย สำหรับระบบการศึกษานั้น มีการแบ่งออกเป็น 2 สาย อย่างชัดเจน คือ สายสามัญและอาชีพ กับสายพระปริยัติธรรม โดยที่สายสามัญเป็นหน้าที่ของรัฐและเอกชนที่จะจัดบริการให้กับประชาชนทั่วไป โดยใช้โรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย เป็นสถานศึกษา ส่วนสายพระปริยัติธรรม ยังคงใช้วัดเป็นสถานที่ในการจัดการศึกษาแก่พระภิกษุและสามเณร (กรมการศาสนา. 2539 : 3)

การศึกษาสงฆ์ได้แยกออกจากระบบการศึกษาสำหรับประชาชน สำหรับการศึกษาพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา เป็นการศึกษารูปแบบหนึ่งของการศึกษาคณะสงฆ์ที่รัฐกำหนดให้มีขึ้นเพื่อให้พระภิกษุสามเณร ได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้สายสามัญตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมีลักษณะหลักสูตรและวิธีการศึกษาที่เหมาะสมกับ “ภิกษุภาวะ” และไม่ขัดต่อพระธรรมวินัย (กมล รอดคล้าย. 2536 : 27)

กรมการศาสนา (2541 : 3) ได้รายงานว่า มีมูลเหตุสืบเนื่องมาจากการที่มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้จัดตั้งโรงเรียนบาลีมัธยมศึกษาและบาลีวิสามัญศึกษานักเรียนวัดขึ้นในปี

พ.ศ. 2500 ต่อมาในปี พ.ศ. 2507 ได้มีการยกเลิกโรงเรียนดังกล่าว โดยได้กำหนดให้พระภิกษุสามเณรเรียนพระปริยัติธรรม แผนกบาลี แต่ปรากฏว่าไม่ค่อยได้รับความนิยมเพราะพระภิกษุสามเณรส่วนใหญ่ยังพอใจที่จะเรียนโดยได้รับประกาศนียบัตรจากกระทรวงศึกษาธิการอยู่ ดังนั้น นักเรียนในโรงเรียนดังกล่าวจึงได้พากันเข้าชื่อกันเป็นนักเรียนโรงเรียนราษฎร์ของวัด ซึ่งตั้งขึ้นโดยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ นักเรียนกลุ่มหนึ่งไปสมัครสอบเทียบ และบางคนได้เข้าเป็นนักเรียนผู้ใหญ่ จึงทำให้การศึกษาของสงฆ์ช่วงระยะนั้นเกิดความสับสนเป็นอันมาก

ในขณะที่เดียวกันสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ยื่นเรื่องขอให้กระทรวงศึกษาธิการเปิดสอบสมทบในชั้นตัวประโยคให้แก่พระภิกษุสามเณร แต่กรมการศาสนาได้พิจารณาพร้อมกับอีกหลายกรมที่เกี่ยวข้อง และมีฉันทามติร่วมกันว่า ควรจัดตั้งโรงเรียนขึ้น เพื่อสนองความต้องการของพระภิกษุสามเณร โดยให้เรียนทั้งวิชาธรรมและวิชาสามัญศึกษาควบคู่กันไป โดยไม่มีการสอบสมทบ แต่ให้กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการสอบเอง (วิชัย ธรรมเจริญ, 2541 : 3)

ในวันที่ 24 กันยายน 2514 สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก (จวน อุฏฐายีมหาเถระ) ได้มีพระปรารภถึงอธิบดีกรมการศาสนาเกี่ยวกับเหตุผลที่สมควรมีหลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา โดยสรุปความว่า (กรมการศาสนา, 2541 : 6 ; อ้างอิงมาจาก สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก, 2514 : บันทึกข้อความ)

ในการศึกษาพระปริยัติธรรมของพระภิกษุสามเณรในประเทศไทย แบ่งเป็น 2 แผนก คือ แผนกธรรม และแผนกบาลี การศึกษาทั้ง 2 แผนกนี้ ได้ดำเนินด้วยดีตลอดมาจนถึงปัจจุบันนี้ ปรากฏว่ามีผู้ศึกษาเล่าเรียนเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ แต่ในปัจจุบันนี้ การศึกษาทางโลกเจริญก้าวหน้ามากขึ้นตามความเปลี่ยนแปลงของโลก การศึกษาพระปริยัติธรรมก็จำเป็นต้องปรับตัวไปตามความเปลี่ยนแปลงของโลกบ้าง จึงเห็นสมควรที่จะมีหลักสูตรในการเรียนพระปริยัติธรรมเพิ่มขึ้นอีกแผนกหนึ่ง คือ หลักสูตรพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา เพื่อให้ผู้ศึกษาได้มีโอกาสบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ได้ทั้งทางโลก และทางธรรมควบคู่กันไป

ในที่สุดกระทรวงศึกษาธิการจึงได้ประกาศใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยโรงเรียนปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาขึ้น เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2514 ต่อมาระเบียบฉบับนี้ถูกยกเลิกโดยระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา พ.ศ. 2535 ซึ่งเป็นฉบับที่ใช้ในปัจจุบัน การปรับปรุงระเบียบฉบับดังกล่าว มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้

การศึกษาในโรงเรียนปริยัติธรรม เป็นประโยชน์ต่อฝ่ายศาสนจักรและฝ่ายบ้านเมือง กล่าวคือ ทางฝ่ายศาสนจักรก็จะได้ศาสนทายาทที่มีความรู้ ความเข้าใจในหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา อย่างแท้จริง เป็นผู้ประพฤติปฏิบัติชอบ ดำรงอยู่ในสมณธรรม สมควรแก่ภาวะ สามารถธำรง และสืบต่อพระพุทธศาสนาให้เจริญสถาพรต่อไป นอกจากนี้ หากพระภิกษุสามเณรเหล่านี้ ลาสิกขาบทไป ก็สามารถเข้าศึกษาต่อในสถานศึกษาของรัฐได้ หรือเข้ารับราชการสร้างประโยชน์ ให้แก่ตนเองและบ้านเมืองสืบไป (กรมการศาสนา. 2541 : 4-5)

จากที่กล่าวมา เห็นได้ว่า การศึกษาในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา มีความสำคัญทั้งต่อฝ่ายศาสนาและฝ่ายบ้านเมือง รวมทั้งผู้เรียนก็ได้ประโยชน์จากการศึกษาด้วย

ปัจจุบันการศึกษาพระปริยัติธรรม ได้เจริญก้าวหน้าขึ้นมามากขึ้น โดยมีโรงเรียน พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กระจายอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ จากข้อมูลของ กรมการศาสนา (2541 : 4) พบว่า ในปีการศึกษา 2541 มีโรงเรียน 370 โรงเรียน มีนักเรียน จำนวน 72,361 รูป

เมื่อพิจารณาถึงรูปแบบการบริหารของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา เห็นได้ว่า มีคณะสงฆ์เป็นองค์กรหลักที่ควบคุมและส่งเสริมการจัดการศึกษาโดยตรง ส่วนการบริหารโรงเรียนให้อยู่ในการปกครองของคณะสงฆ์ในแต่ละระดับช่วยกันดูแล กล่าวคือ ในระดับจังหวัดมีเจ้าคณะจังหวัดทำหน้าที่เป็นผู้บริหารโรงเรียน ในระดับอำเภอ มีเจ้าคณะอำเภอทำหน้าที่เป็นผู้บริหารโรงเรียน และในระดับสำนักเรียน มีเจ้าอาวาส ของแต่ละโรงเรียนเป็นผู้บริหารโรงเรียน (กิตติ ชีรศานต์. 2539 : 4-5)

ด้วยเหตุที่ โรงเรียนประเภทนี้ เป็นสถานศึกษาที่จัดให้กับพระภิกษุสามเณรที่สำเร็จ การศึกษาชั้นประถมศึกษา หรือเทียบเท่า ได้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็น การศึกษาในระดับที่สูงขึ้น ดังนั้น จึงมีการบริหารจัดการเช่นเดียวกับโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วไป ที่ได้จัดแบ่งการบริหารงานออกเป็น 6 สายงานหลัก คือ งานวิชาการ งานบุคลากร งานธุรการ และการเงิน งานอาคารสถานที่ งานบริการ และงานประชาสัมพันธ์ (นิพนธ์ กินาวงศ์. 2543 : 64)

ในบรรดางาน 6 สายงานหลักดังกล่าวมา เห็นได้ว่า ทุกงานมีความสำคัญ แต่งานที่ถือ ได้ว่าเป็นหัวใจของการบริหารงาน คือ งานวิชาการ (องค์การ อินทรมพรรษ์. 2544 : 158)

ส่วนการบริหารงานอื่น ๆ เป็นไปเพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้การบริหารงานวิชาการ บรรลุเป้าหมาย ดังจะเห็นได้จากนัยของความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาดังปรากฏในมาตรา 6 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542 : 9) ความว่า การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า เป้าหมายสูงสุดของการบริหารองค์ระระดับ โรงเรียน คือ การบริหารงานวิชาการให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเป็นตัวบ่งชี้ (Indicator) ที่สำคัญประการหนึ่งของการบริหารงานนี้

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงคุณภาพการศึกษาระดับประเทศของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษา พบว่า มีความอ่อนด้อยในคุณภาพการศึกษา กล่าวคือ ผู้เรียนระดับนี้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ในรายวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ อีกทั้งการเรียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษก็ยังไม่ดีพอ (สำนักงานปฏิรูปการศึกษา. 2544 : 5)

สำหรับผลการศึกษาสภาพการจัดการศึกษาในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษาของกรมการศาสนา (2542 : 10) พบว่า ขาดครูผู้สอนวิชาสามัญ เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ รวมไปถึงการขาดหนังสือแบบเรียนและคู่มือครู และเมื่อพิจารณาเฉพาะในจังหวัดหนองคาย พบว่า โรงเรียนประเภทนี้มีจำนวน 15 แห่ง หลายแห่งประสบปัญหาที่คล้ายคลึงกันบางประการ ได้แก่ การจัดข้อมูลของโรงเรียนไม่เป็นระบบ ความไม่เพียงพอของงบประมาณที่ได้รับ และที่สำคัญคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม ทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าที่ควรจะเป็น (โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย. 2545 : 9) ซึ่งเป็นปัญหาด้านการบริหารงานวิชาการเป็นสำคัญ นอกจากนั้นผู้บริหารโรงเรียนระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ระดับจังหวัด อำเภอ และโรงเรียนยังขาดความรู้ความเข้าใจในการบริหารการศึกษา การจัดทำข้อมูลไม่เป็นระบบขาดความต่อเนื่อง หนังสือในห้องสมุดมีจำนวนน้อย การจัดหมวดหมู่หนังสือไม่เป็นระเบียบ (อุทัย โสภา. 2545 : สัมภาษณ์) อีกทั้งงบประมาณที่ได้รับจัดสรรจากรัฐไม่เพียงพอต่อการดำเนินงาน ส่งผลให้ขาดงบประมาณในการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา ในจังหวัดหนองคายด้วย (ธนุกฤทธิ์ ดวงดี. 2545 : สัมภาษณ์)

จากสภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนพระปริยัติธรรม ในจังหวัดหนองคาย ผู้วิจัย จึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการ โดยใช้หลักการบริหารที่เป็นระบบที่เรียกว่า “PDCA” (Bennett. 1992 : 2 ; Citing Deming. 1949) เป็นขั้นตอนการบริหารโดยวงจรเดมมิ่ง เพราะว่าการบริหารแบบนี้มีข้อดี คือเป็นกระบวนการที่ครบวงจรในการวิเคราะห์ระบบใด ๆ เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการ โดยมีผู้บริหารและครูผู้สอนเป็นผู้มีความเกี่ยวข้องใกล้ชิดมากที่สุดเกี่ยวกับงานวิชาการในโรงเรียน เพราะผู้บริหารเป็นผู้บังคับบัญชาขององค์กร ส่วนครูเป็นผู้ปฏิบัติงานจริงเกี่ยวกับงานวิชาการ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาระดับปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอน เป็นรายด้าน และโดยรวม

2.2 เพื่อเปรียบเทียบระดับปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย ตามทัศนะของผู้บริหารและครูผู้สอน เป็นรายด้าน และโดยรวม

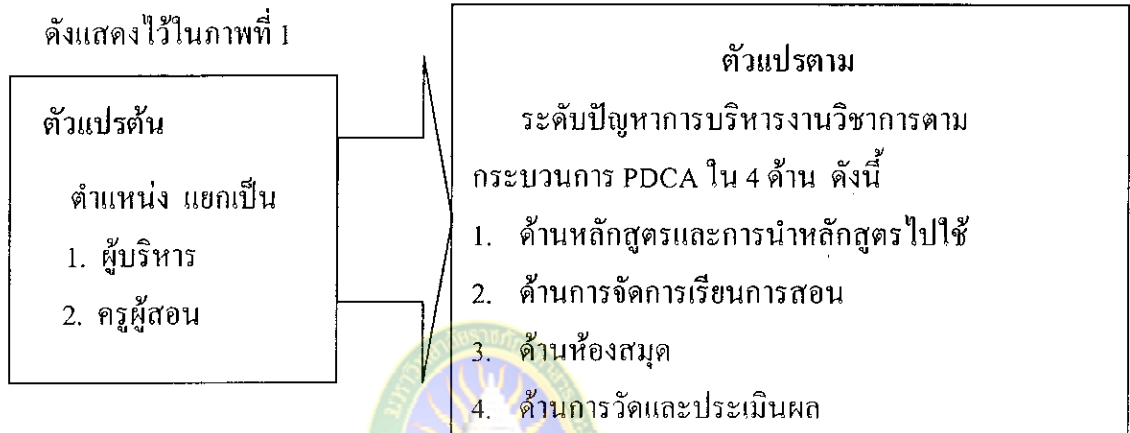
2.3 เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขปัญหาการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 ผู้บริหาร และครูผู้สอนในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานวิชาการ เป็นรายด้านและโดยรวม อยู่ในระดับมาก

3.2 ผู้บริหาร และครูผู้สอนในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการบริหารงานวิชาการ เป็นรายด้านและโดยรวม แตกต่างกัน

4. กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

5. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย ในปีการศึกษา 2545

5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

5.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยผู้บริหาร จำนวน 30 รูป และครูผู้สอน 202 รูป (คน) รวมทั้งสิ้น 232 รูป (คน) ในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จำนวน 15 แห่ง ที่อยู่ในจังหวัดหนองคาย ปีการศึกษา 2545

5.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stages Random Sampling) โดยการแบ่งชั้น (Cluster Random Sampling) ตามอำเภอ ที่มีโรงเรียนพระปริยัติธรรมสังกัด เลือกเอาทุกอำเภอ แล้วสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามตำแหน่ง กำหนดขนาดตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครชีและมอร์แกน

(บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 40 ; อ้างอิงมาจาก Krejcie and Morgan. 1970) กำหนด
จำนวนตัวอย่างทั้งหมดได้ 161 รูป แยกเป็นผู้บริหาร 28 รูป และครูผู้สอน 133 รูป (คน)

5.2 ตัวแปรที่ศึกษา

5.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ตำแหน่ง แยกเป็น ผู้บริหารโรงเรียน และครูผู้สอน

5.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับปัญหาการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนพระ
ปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย ตามทัศนะของผู้บริหาร โรงเรียน และครูผู้สอน

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 โรงเรียนพระปริยัติธรรม หมายถึง โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา
จังหวัดหนองคาย สังกัดกรมการศาสนา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งจัดการเรียนการสอนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2545

6.2 ตำแหน่ง หมายถึง สถานภาพในการปฏิบัติงานของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอน

6.2.1 ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ผู้จัดการ และครูใหญ่ ที่ทำหน้าที่บริหารโรงเรียน
พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย

6.2.2 ครูผู้สอน หมายถึง ครูที่ทำหน้าที่สอนรายวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน
พระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย

6.3 ปัญหาการบริหารงานวิชาการ หมายถึง ข้อขัดข้อง หรืออุปสรรคที่ทำให้
การบริหารงานวิชาการในโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา จังหวัดหนองคาย มี 4 ด้าน
ดังนี้

6.3.1 ปัญหาด้านหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ หมายถึง ข้อขัดข้อง หรือ
อุปสรรคในการการนำเอาหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ทำให้ไม่สามารถดำเนินในเรื่องการสร้าง
หลักสูตรเพื่อใช้ในโรงเรียนพระปริยัติธรรม จัดตารางสอน จัดครูเข้าสอนตามความสามารถ
และความถนัด แสวงหาวิธีสอนที่เหมาะสมในการส่งเสริมให้ภิกษุสามเณรได้ใช้กระบวนการคิด
อย่างมีเหตุผลใช้กระบวนการกลุ่ม มีอุปสรรคในการจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียน
ให้หลักสูตรบรรลุถึงเป้าหมายของหลักสูตร คือ ได้ศาสนทายาทที่ดีมีความรู้ ความสามารถ
รวมทั้งปัญหาจากการที่ไม่สามารถติดตามผลการใช้หลักสูตรให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่กำหนดได้

6.3.2 ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง ข้อขัดข้อง หรืออุปสรรคในการดำเนินการสำรวจความรู้พื้นฐานและการเตรียมความพร้อมแก่ผู้เรียน การเตรียมการสอนและการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้หลากหลายเพื่อให้เหมาะสมกับธรรมชาติของผู้เรียน โดยไม่ขัดต่อพระธรรมวินัย ข้อง หรืออุปสรรคในเรื่องการดำเนินการจัดซื้อจัดหาทรัพยากรต่าง ๆ การกำหนดโครงการ/กิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนและส่งเสริมเกี่ยวกับการจัดบริการของห้องสมุดให้เป็นศูนย์กลางของการศึกษาในโรงเรียนได้อย่างแท้จริง รวมทั้งอุปสรรคในการส่งเสริมครูและนักเรียนให้ใช้ประโยชน์จากห้องสมุดอย่างคุ้มค่า

6.3.4 ปัญหาด้านการวัดและประเมินผล หมายถึง ข้อขัดข้อง หรืออุปสรรคในการดำเนินการส่งเสริมให้มีการจัดทำข้อสอบ การวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อใช้ในการวัดผล การกำกับติดตามให้มีการประเมินผลการเรียนอย่างต่อเนื่อง การส่งเสริมให้บุคลากรมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล การกำหนดโครงการ หรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการวัดและประเมินผลตามระเบียบให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้

6.4 กระบวนการ “ PDCA ” หมายถึง ขั้นตอนการบริหารโดยวงจรของเดมมิ่ง ประกอบด้วย การวางแผน (Plan) การปฏิบัติตามแผน (Do) การตรวจสอบ (Check) และการปรับปรุงงาน (Action)

6.4.1 การวางแผน หมายถึง การเตรียมการไว้ล่วงหน้าเพื่อบริหารงานวิชาการให้สำเร็จลุล่วงและเป็นไปตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

6.4.2 การปฏิบัติตามแผน หมายถึง การดำเนินงานวิชาการตามแผนที่กำหนดไว้ โดยมีการส่งเสริม จัดตั้งอำนวยความสะดวก สนับสนุนทรัพยากร เพื่อให้งานสำเร็จตามเป้าหมาย

6.4.3 การตรวจสอบ หมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อพิจารณาตรวจสอบ ประเมินผล และสะท้อนระดับการบรรลุเป้าหมายของการดำเนินงานวิชาการที่ผ่านมา เพื่อนำผลที่ได้มาแก้ไข ปรับปรุงการดำเนินการในระยะต่อไป

6.4.4 การปรับปรุงงาน หมายถึง การนำผลการตรวจสอบงานวิชาการไปใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนและปรับปรุงงานวิชาการต่อไป

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ได้แนวทางในการแก้ปัญหาการบริหารงานวิชาการสำหรับผู้บริหาร ครูผู้สอน ได้นำไปปฏิบัติเพื่อปรับปรุงแก้ไขปัญหาการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนพระปริยัติธรรม รวมทั้งได้ข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารในการกำหนดนโยบายและวางแผน แก้ไขปัญหาการจัดการศึกษาระดับนี้ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
Rajabhat Mahasarakham University